

Tunge, har sin lige Berettigelse? Jeg nævner udtrykkelig, baade Tydsk og Dansk, fordi det er en Pligt i dette Dieblis. Jeg veed ogsaa, at jeg saarer Manges Følelser, men det er min Pligt, thi det er umuligt, at den danske Regering og det danske Folk kunne udrette Noget i Slesvig, før de give det slesvigste Folk den Frihed, som vi ere stolte af at have. Vi maae ikke hvide Slesvigerne den som en Naadegave. Slesvigerne ere for stolte og stille til at tage den som en saadan, men vi maae hvide den med fri Haand; ærligt og brødt, skulle vi hvide den, saa de kunne triyes derunder, og at de kunne udvikle Forholdene under en særegen Landdag. So visere de blive, paa, at ogsaa den personlige Frihed er ærlig meent, desto mere give vi dem Leilighed til med os, at røgte Frihedshvervet, og jo mere knytte vi dem til os. — Naar Friheden er kommen ind, skal det nok glemmes, at det intet Hovedformaal er at vinde N. eller N. for en hvilken som helst Skole; da kommer der en anden Udvikling frem, for at see den Vildere og Uklarhed i Lovgivning ordnet, som findes i Slesvig. Jeg troer, at de Midler, jeg har paavist — det er min Pligt at sige det — ville give Anledning til, at Schleswigholsteinismen og Ridderstabet med Wählerne vilse under Friheden og ved, at Folk i Slesvig selv kunne frit og aabent tales ved, svinde bort. Og hvad vilde Noget forlange mere, end at Slesvigerne komme og sige: Vi ere tilfredse under Friheden? Vi maae give dem Leilighed til at være saa frie Brødre med os, at den Betragtning, at deres Moder, som Friiseren, og den plattyske slesvigste Mand siger, deres Moder er engang bleven tydsk, men jeg siger: Agter jeg min danske Moder — og Gud ske Lov, det gjør jeg, og det veed jeg, hvad er — saa vil jeg selv sætte mit danske Bryst mod min slesvigste Broder, og jeg agter ham ikke, naar han ikke agter sin egen Moder eller det Sprog, der er blevet hans fra Moderen. Det er alvorlige Ord, jeg har talt. De have ikke klinget i Pressen, men de ere fulde af Sandhed. Det er den Bei, vi skulle gaae for at afryste Wähleriet og Oprørsaanden, og det er den Maade, vi skulle knytte Stormagterne til os, hvis vi, hvad nødig skulde skee, skulle vente Frelse fra dem. Jeg bygger ikke

paa Stormagterne; jeg seer Frelsen i Guds høie Haand, derfra skulle vi hente Styrke; og den Styrke, der hviler i Sandhed, skal ogsaa nok komme til at trænge igjennem. Jeg har allerede paaapeget, at jeg har særegen Anledning til at burde udtale min Overbeviisning, idet jeg har mit Hjem i Slesvig, vel under Kongerigets Lovgivning, med Sæde her i Rigsdagen med Livsvilkaar, der sammensmelte med den danske Slesvigers. Men netop fordi den kongerigste Frihed der mødes med den slesvigste Ufrihed, er det naturligt, at Diet for Møblerne træder klart frem under Møbsætningen. Jeg staaer ikke ene med min Betragtning. Der er Mange, der dele den. Vi maae ikke vente, at Slesvigerne komme med Udtalelser her, thi de ere under Luftet Raag, og hvor skulle de hen, der ikke frit maae knytte sig sammen i Deputationer, og ikke slutte sig sammen om fælles Udtalelser i Adresser? Giv paa ægte nordisk Viis Frihed, og alle de smaa Tyranner og smaa onde Aander, der hufere netop under Ufriheden, ville falde af sig selv. Jeg nævnte, at jeg ikke staaer ene; jeg har et Blad i min Haand, som er den vestslesvigste Tidende; den har tidligere været min og Fleres Anstuelser sjælden, men deri ere nu Udtalelser, der gaae i en ganske anden Retning. Jeg maa bede dem lægge Mærke dertil, fordi det er et slesvigst Blad, der ikke har ganske Uden Udbredelse. Deri er udtalt, at saaledes som Sprogforholdene ere ordnede, indeholde de, naar tydsk Agitation ikke kan holdes inde, en væsentlig Hindring for at loyale Følelser kunne trænge igjennem hos den mellem-slesvigste Befolkning, medens Befolkningen i de ublandede Strøg har viist sig lidet gunstig for de doktrinære Tendenter hos den tydske Intelligents. — Jeg vil dernæst henlede Opmærksomheden paa, at det er under Friheden i Slesvig, under Givelsen ogsaa af den personlige, naturlige Frihed for Menigfolket i det blandede Sprogdistrikt, at vi skulle faae Sindet der og i Sydslesvig, blandt Menigfolket, vendt til os, ligesom det var Menigfolket i den fuldstændig dansktalende Deel af Slesvig, der optraadte som vor første Vagt og Værge. Vi ville faae en stor Mængde, ja Størstedelen af de sydslesvigste Menigmænd som vore Venner, og komme de